

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20. BOTIGA
TELÉFONO A 4115.—BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

La glòria del Piave

El riu Marne, el gloriós riu, ja té un digne germà de guerra. Es el Piave. La batalla del Piave a Itàlia és, en certa manera, com la batalla del Marne a França. L'Alemanya va rebre a les vores del Marne un cop decisiu. L'Austria-Hongria l'ha rebut a les vores del Piave. El riu francès i el riu italià s'han endut aigua avall, en dos períodes diferents de la guerra, les il·lusions i les ambicions dels Imperis del centre d'Europa.

Dient que el Piave ha estat un nou Marne, ha quedat fet el seu més alt elogi. Les banderes italianes han flamejat sota el sol amb resplendors de victòria. Els austríacs no entraran a Venècia, la capital de l'Adriàtic, ni avançaran a través de la gran plana. Des de l'altra vora del riu, on han hagut de tor nar, els austríacs contemplaran les terres cobrejades que no han pogut conquerir. Ells donen la culpa de la desfeta a les plujes i al riu. Però qui els ha derrotat és el brau exèrcit de la Itàlia.

La retirada austríaca, epíleg llastimós d'una gran ofensiva, és de mal averany per a l'Austria-Hongria i els seus aliats. Les aigües del Piave s'han esvalotat. Però més esvalotats estan encara els pobles de l'Austria-Hongria. Desfeta al front, vagues obreres, caiguda del Govern, lluita de nacionalitats, escurçament de la racció de pa... El cel és rogenç a Budapest i a Viena, i anuncia pròximes tempestats.

¿Quines són les seves grandeses? ¿La persistència en la traïció a l'ànima i els successos del mes d'agost, rebutjant tofa solidaritat amb els militants populars, i fins trobant estemporànies les seves interpelacions? ¿La negativa a reforçar el decor parlamentari i les civils investidures? ¿En l'acceptació de aquelles reformes militars que rebutjava i pel decret de les quals demanava per a En La Cierva la residenciació? ¿O bé se preten pre-

De les coses, tot és el començar...

—Que consti: jo sóc el primer ferit oficial que ha desembarcat a les platges de Barcelona...

Regionalisme restaurador

El senyor Cambó ha entrat definitivament en la política centralista i restauradora. Sigui'ns permès la reivindicació d'aquest mot, ja una mica arcaic i de genealogia progressista, per a qualificar la política del qui es creu un rediviu ministre de Carles III. El senyor Cambó és ja un restaurador més, és a dir, una sol·lució de continuïtat entre aquells ministres que restauraren la monarquia borbònica, redreçant-la damunt de la voluntat d'uns oligarques, apoiats en l'organització caciquista, en la prostitució electoral i en un il·lusionisme reformador.

Heu's aquí les eleccions de Castelltersol. El senyor Cambó, iniciant per primera volta el règim autocràtic en la «Lliga Regionalista», imposa un candidat, catalanista incipient i epidèrmic. El cunerisme és restaurat, i actuant de ministre de la Governació, ofereix el nom per ell triat a la seva alta clientela de Castelltersol. ¿No és aquesta la pràctica electoral de l'Alba a Valladolid, d'En Besada a Galícia, d'En Cierva a Múrcia, dels Larios i Borbollas a Andalusia? Com ells, En

Cambó diu: el districte sóc jo. I contra tots, imposa un home, qualsevol, que el pot extreure de les seves amistats pintoresques i del seu personal subaltern. El leader, gairebé casolà, amb ingènues admiracions de patriarcalisme, esdevé, amb manaments verticals, el leader-Sol.

Parlem de la llibertat de Catalunya, i la «Lliga» mateixa no és lliure de proposar un dels seus homes per a la investidura parlamentària, i a un districte, que entra en potència electoral, se l'impideix elegir, és a dir, triar, l'home representatiu, i per damunt dels vells lirismes catalanistes sorgeix la dolorosa realitat d'una dictadura caciquista. Digueu sinó: ¿quina separació existeix entre Castelltersol i Santa Maria de Ortiquerda, allà a Pòntevreda, o San Clemente, a Cuenca? L'home de les tradicions restauradores, a Pòntevreda es nomena marqués de Riestra, a Cuenca el comte de San Luis, a Castelltersol Cambó. Podrà parlar de llibertats catalanes, però ell, En Cambó, és un tipu d'unitat nacional.

«Mireu, se'ns objectarà, les seves grandeses, no pas les seves febleses anecdòtiques.»

I què?... Ni que aixís fos, ¿creus que'ls patricis que amb tanta fè a la tasca s'han llençat renunciaran per xò a «cuidar» la cosa?... No'ls coneixes, amic. Res els treurà del lloc d'honor on ells van enquistar-se, i, mentre el doll d'or vagi rajant, seguiràn tan tranquils, dali que dali, comprant terres, omplint sots i barrancs i celebrant de tant en tant un xeflis, per donà a entendre al poble soberà que lo de Montjuic no són romansos. I si, dintre de quatre o de sis anys l'Exposició no's fa, i els rals s'acaben i es veuen obligats a plegà el ram, pensaràn: *Que nos quiten lo... bailado*, i, després d'esmorzà a la Font del Gat, se'n tornaran, somrient, a casa seva, amb el posat molt fresc i el cap ben alt.

C. GUMA

La cel·la del botxí

Al departament de polítcs de la presó cel·lular de Barcelona hi ha una cel·la pel botxí. Va servir per a reclou-re-li unes hores quan s'aixecà'l pal per a donar mort a En Rull, i segons se'ns ha dit, una altra vegada, no recordem amb motiu de quin ajusticiament.

La cel·la del botxí era, quan nosaltres ens trobàvem en el sudit departament, el quarto dels mals endreços, i abans que omplenar-lo amb un delinqüent polític, s'utilitzaven les cel·les del primer pis. Hi anavem a cercar la ruixadora, l'escombra i les serradures, per a estalviar feina a l'ordenança, i durant les hores del dia estava hermèticament tancada, plena de terenyines, farcida de tenebrosos records, obrint-la quan rebíem visites triades, que el senyor director consentia en deixar passar a través de la reixa d'entrada, i l'ensenyavem com una cosa rara.

El cas d'En Brabo Portillo al departament de polítcs ens sugereix una pila de pensaments subversius, una colla d'idees pecaminoses. Perquè hem de recordar ara totjust deshonrat aquell departament amb l'entrada d'un home acusat de tants delictes comuns, que la llei castiga amb llargs anys de presiri pel cap més baix, els molts infelços que no han aconseguit entrar-hi, a pesar d'ésser el seu motiu d'exilament un delicte de tinta o un latiguillo d'oratoria.

Volem recordar, només, els cassos del senyor Castellà, professor de Granollers, que va eixir el 24 de desembre i morí el 31 del mateix mes, i el del dibuixant Sagristà, que com aquell, hagué de vestir l'infamant trajo de penat, reclós en la correccional, sense poguer gaudir de les petites ventatges, de les migrades toleràncies que a nosaltres se'ns concedien.

No'ns agrada encevar-nos amb la agena desgràcia, i sabem ésser pietosos amb tota mena de caiguts. Entenem, no obstant, que la pietat, puix que és insuficient per a encalmar tots els infortunis, deu ésser ben repartida i caure amb preferència, en les persones que se n'han fet dignes. I En Brabo Portillo que no ha sapigut utilitzar el seu saber i la seva posició amb altra cosa que fent mal al pròxim, no cal dir si mereix anar a cua.

Ha fet mal el senyor Ródenas enviant a En Brabo al departament de polítcs.

Suposem que un escriptor cau a les grapes d'un fiscal malhumorat, i se'l envia allí. I que aquest escriptor té bons punys i tremp d'ànima; o que's nega a ésser company del ex-policia. ¿El veieu el perill?

Lo menys que devia haver fet el senyor Ródenas era tancar a En Brabo, al espia alemany a la cel·la del botxí. Allí estaria en caràcter.

I si venia el cas, que no vindrà, d'haver d'ésser ajusticiat el policia, podria el botxí, una vegada complerta la llei, anar a recollir a la cel·la el testament del seu company de professió.

J. COSTA I POMÉS

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 21 AL 26 DE JUNY DE 1918

Per terra

Al front occidental, segueix l'intermedi de calma relativa. El fet més important ha estat l'atac dels alemanys contra Reims, el qual ha fracassat completament.

Al front italià, els soldats del general Díaz han obtingut una gran victòria. Després d'haver contingut als austríacs en les estretes zones de territori que havien conquerit a la vora dreta del Piave a costa d'enormes pèrdues, els han obligat a retirar-se a l'altra banda del riu, perdent alguns milers de presoners i molts de canons, entre ells gran part dels que prengueren als italians en la primera embestida. Poques vegades s'havia vist en aquesta guerra un fracàs tan gros d'una ofensiva com el que ara acaben de sofrir els austríacs.

Al front de Macedònia, petites operacions locals.

Al front de Palestina, els anglesos han realitzat un raid per a destruir part de la línia del ferrocarril de l'Hedjaz, la qual servia per a aprovisionar als turcs.

Per mar

Recents exploracions angleses sobre el canal de Bruges han demostrat que aquest segueix embossat completament.

Per l'aire

Gran activitat en tots els fronts d'Europa. Els continuats bombardeigs dels avions anglesos damunt Zeebrugge han causat nous defectes en les obres del dit port.

EL CLERO

MOSSÈN Roc criava porc; el seu sempre havia estat el millor de la vila, el més gras, el més rosat; allò no era un godai era una bola de greix, i mireu lo que són les coses, aquest mossèn Roc tan amic del porc tenia una ràbia folia a la cansalada; del seu garrí podia fer-se'n tot, pernills, llomillo, llangonics, butifarres, lo que volguessin però cansalades no. Ja podien explicar-li que viada i ben fregida era un mós de primera, ell no es deixava convèncer. Cansalada, no! Aquest era el seu lema i an ell s'ajustava.

I lo més divertit és que tota la ràbia que tenia a la cansalada era en canvi estimació per a la butifarra. Se'n feia fer de blanca, de faves, negra, bisbes, de sang, d'ous, en fi de totes maneres i quan volia obsequiar a algú treia tota la col·lecció i li contava les excel·lències d'aquest embutit que entre altres qualitats té la d'ésser català per essència, per presència i sobretot per potència.

El senyor bisbe anà a fer la visita pastoral a la parròquia de mossèn Roc i no cal dir com foren obsequiats ell i familiars.

—Mengin d'aquesta butifarra blanca. Què tal, eh?

—Riquíssima.

—Ah! Il·lustríssima, tasti aquesta negra.

—Molt bona.

—I aquesta de faves, que volen provar-la?

—De primera.

—Vaja, vostès, familiars, mengin bisbe.

—Ja! ja! ja! Bo, quasi tant com sa Il·lustríssima.

—Ja! ja! ja!

Fou aleshores quan un dels familiars que no sabia amb quina mena de capellà de bosc se les havia digué:

—Trobo que'n falta una mena de butifarra.

Mossèn Roc prest contestà.

—Home, és veritat. Tingui!

I li va fer butifarra.

REPICS

EN el Centre Federal del carrer de la Cadena, i organitzat pel Comitè Republicà Democràtic Federal Històric, se celebrà, diumenge, una gran festa amb motiu del aniversari del programa federalista. Hi hagué molt d'entusiasme, però hi assistiren molts pocs prohoms. Si el gran Pi hagués tret el cap per aquella reunió podia ben exclamar: —Quatre soldats,... i sense el cabo!

Amb un suculent àpet de *verbena* celebraren els regionalistes l'entrada, en el partit, del marquès de Vilanova i Geltrú, fill d'En Samà. Nit de Sant Joan, nit de l'amor. Veiam si aqueix amor durarà gaire. Perquè aqueix marquès tan regionalista és un altre d'aquells que a casa seva parlen en castellà.

Totes les òlives sagristanesques, tots els mussols i totes les aus de nit clericals s'han reunit en els salons de la *Defensa Social* per a protestar d'un decret de l'Alba sobre l'ampliació de la segona ensenyança. Naturalment; són tant enemics de la llum del dia aqueixos animallets, que encara no veuen l'alba sortir, totes s'amaguen al cau.

En un telegrama d'adhesió a la festa carlina de Vich, el marquès de Cerralbo diu que ell és «de los que llegaremos a la muerte con la boina en la cabeza». Ja entenc. Això és que vol morir vestit. Pot-ser a la muntanya, fent foc a les tropes lliberals? Si tant s'hi empenyal...

Llegim: «El candidato regionalista señor Vehils recorrió ayer el distrito de Castellterçol.» Lo que falta saber és si el varen entendre els electors. Com que parla en idioma foraster! Més avall tornem a llegir: «Iba acompañado de varios tradicionalistas.» Quin honor per la «Casa d'Amèrica»!

El senyor Bisbe, doctor Reig, ha encapsalat la llista de subscripció per a regalar an En Dato un *bastón de mando*, amb motiu de la repressió dels successos d'agost. Vostè, tan neutral, tan pacífic!... Senyor mitrat, això no s'adiu gaire amb la seva cèlebre pastoral contra els rics i poderosos. Com se'ns torna, don Enric! No sembla el mateix.

Per a commemorar el primer aniversari de la mort d'En Martí i Julià, uns dos cents catalanistes anaren, diumenge, a portar flors a la tomba del «mestre», en el Cementiri Vell. Fou una manifestació digna i patriòtica que posa en bon lloc a l'«Unió».

Un establiment benèfic com l'Hospital Clínic que, en materia carca, hauria d'ésser completament neutral, acaba d'entronitzar en les seves sales el Sagrat Cor de Jesús. Jesús, Jesús!... quines coses se veuen!... D'aquí quatre dies als ferits que entrin a la casa els exigiran el butlletí de confessió.

A nostre particular amic, el redactor de *La Lucha*, Paco Aguirre li ha sigut comunicat aute de processament, per la publicació de unes cròniques estrangeres. Sentim l'encepçada. Això, de vegades, són més males joguines que un desafiò. I de vegades... són venjances de caràcter particular.

De una nota societària: «Dentro de poco, los humildes comparsas de teatro van a tener también su sociedad de resistencia.» Els comparses? Oh, ja pot ésser una societat ben nombrosa!... No més que s'hi apuntin tots els electors de Barcelona!...

Amb caràcter de fiança per a respondre als efectes de la responsabilitat civil de la causa i per la quantitat de deu mil pessetes, han sigut embargats els mobles d'En Brabo Portillo. Deu mil pessetes de mobles!...

Això no era un home!... Això era un *Hotel Meublé*. Adios, «Verdura»!

De un telegrama: «Esta tarde el rey ha entrado en la Bolsa...» No deu ésser la primera vegada que això succeeix. Que parlin els contribuents!

En Barriobero vol presentar un projecte de llei implantant el divorci a Espanya. Si s'arriba a aprovar—que En Romanones assegura que sí—ja's poden preparar els clergues. No se'n faràn pas pocs ni gaires de casaments!

Un crim vulgar—l'etern crim de l'adulteri—comès a Madrid i en el que han sigut protagonistes persones de cert rang, se n'ha emportat aqueixos dies tota l'atenció dels espanyols. Quina rabiola deu sentir En Cambó, que de ençà del *suceso* no's parla quasi gens d'ell. D'aquesta feta és capaç de votar a favor del divorci.

Sembla que el govern donarà finalment sèries disposicions per a que's compleixi de debò la llei del descans dominical a Barcelona. Ja era hora. La diligència en aquest assumpte que tant interessa als nostres dependents se deu a les actives i eficacíssimes gestions del nostre diputat Largo Caballero. Com veuen, per ara, En Largo no's queda curt.

Del *Ciero* del dissabte: *Gerona.—Un sacerdote ha hecho entrega al delegado de Hacienda de la cantidad de diez mil pesetas que ha recibido bajo palabra de confesión, para ser restituidas al Tesoro.* Ah, si, bé, vaja, un de la *crosta d'abaix* que ha sentit certs remordiments. I el *Ciero* no ens diu des de quin temps que les tenia les 10.000 de l'ala! Perquè... qui sap, qui sap si els «interessos» puguen més. Que tot podria ésser i més tractant-se de ànimes penedides... que quan es *despenedeixen* ja han fet la seva!

Quan els presos de la Model s'enteraren que l'ex «atunyador» *Bravo For... pillo*, havia sigut enviat a fer-los-hi companyia començaren a avalotar cridant: *No'l volem, no'l volem! No és digne d'estar entre nosaltres!* I que nosaltres recordem, ni En Rull, ni la Blanca, ni el *Nelo*, ni altres *personatges*, foren objecte de tan espontànies manifestacions de *simpatia*. (?) I es que En Bolo Portilla, es mereix això i molt més!

Un astrònom de Madrid, que's diu Luna, acaba de descobrir una nova estrella. Estrella?... *Luna*? A mi no me la f...! Això són confidències amanyades de colega a colega!

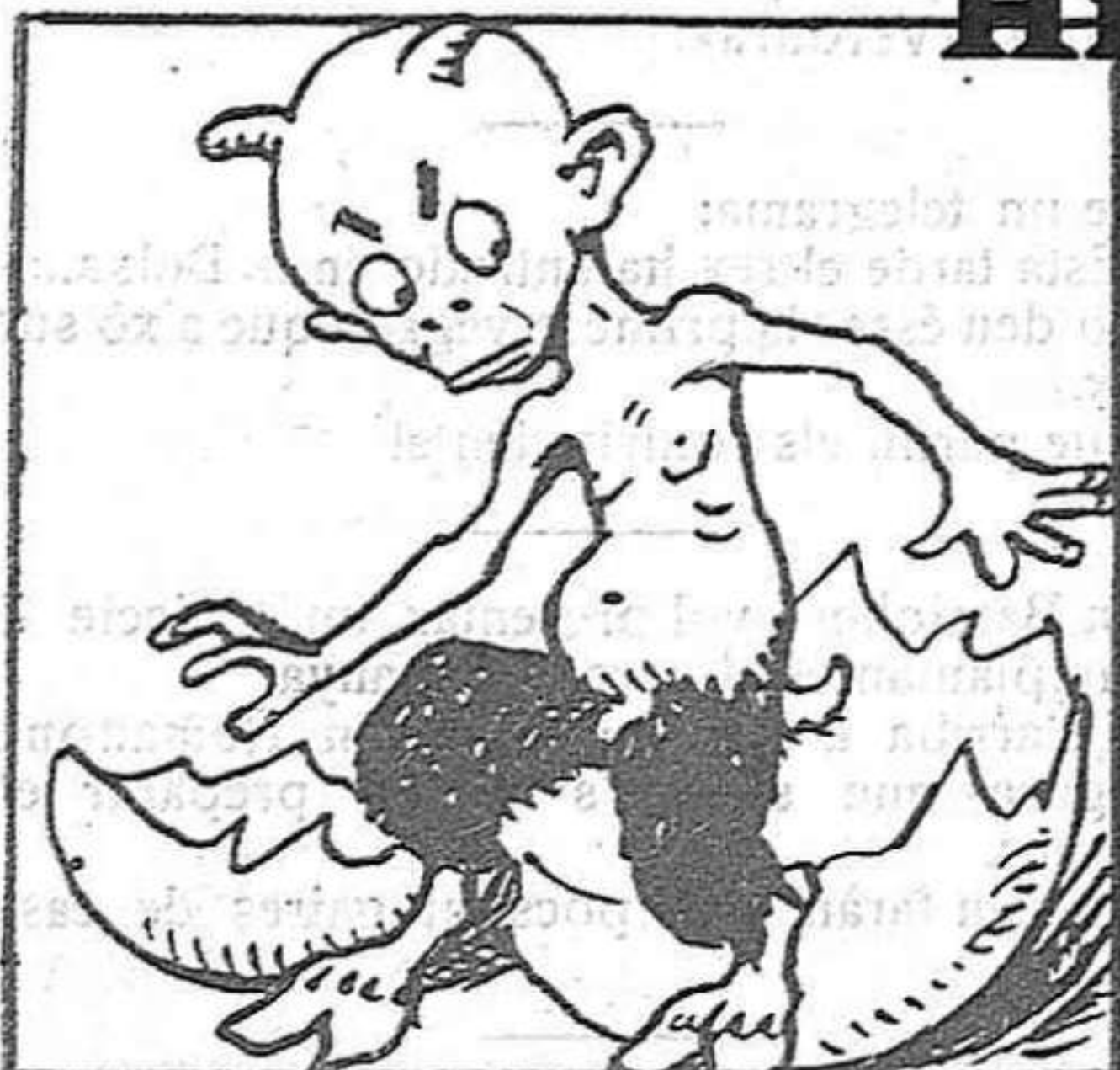
A prop de trentanou mil·lions de pessetes ascendeixen els gastos d'Espanya al Marroc en els darrers quatre mesos. Amb aquest diner, quantes millores no podien fer-se als agricultors d'Espanya!... Oi Marcell?

Uns quants proverbis japonesos: «Apreneu, ferint-vos vosaltres mateixos, el mal que pateixen els altres.» «Casi no hi ha ningú que cregui en l'habilitat del pobre.» «Si et vols conèixer a tu mateix pregunta al teu enemic.» «El cor d'un infant de tres anys li resta al pit fins als seixanta.» «No trobaràs en lloc de la terra un professor de poesia.» «Tot lo del món, fins la sardina, pot ésser objecte de culte.» Aquest darrer proverbi ja el coneixien els antics. I sinó vegi's el Museu de Nàpols i la col·lecció fenícia d'En *Picarlo*.

L'escena en un quarter: —Cuiner!... Es convenient que's distribueixi el ranxo equitativament; que les raccions que's reparteixin als soldats, no siguin les unes grosses, les altres petites, sinó iguals. —No passi ànsia, senyor Coronel; totes seràn petites.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, CARTER del Olm, número 8

Historia de un "bravo" muy pijo

Nace como todos Bravo, pero con cuernos y rabo.

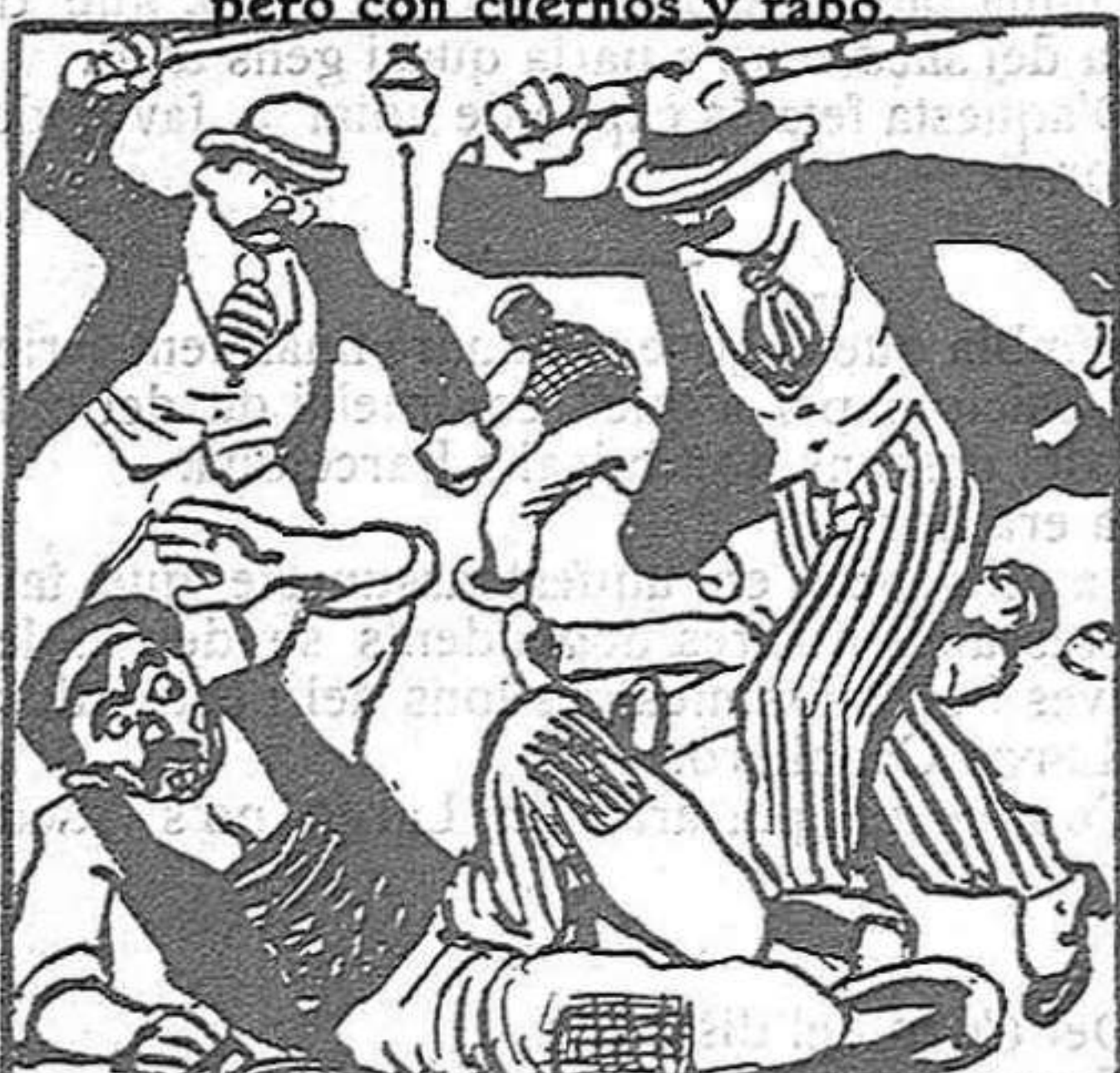
Ya cuando era monigote quería chupar del bote.

Su padre, al verle tan fiero, le pone de colchonero.

Aprendiz tan genial, pronto llegó a oficial.

Contra los trabajadores son sus éxitos mejores.

Sus maezas y sus gracias hacen la mar de desgracias.

Lleva de seda las ligas para encantar las amigas.

Gasta en perfumeria fina como un auto en gasolina.

Del brazo como su esposa lleva a Lolita, La Ansiosa.

Cada noche en el Lyon cobra fama de glotón.

Entre el juego y maturrangas todo el día pesca gangas.

Para el pobre es un Nerón, y para el rico un lapón.

Con mujeres y con niños hace muchos desafitos.

Empieza la guerra esta y a hacer de espía se presta.

Al salir nuestros marinos avisa a los submarinos.

De los imperios centrales cobra miles de reales.

Un diario socialista le denuncia y da la pista.

Por fin se descubre el marro y va a la prisión en carro.

Allí se quiere suicidar, mas no le dejan matar.

Porque quiere esta primicia para ella la Justicia.